ozone.bg

Седемте Магьосници

STUDIOS

ozone.bg

Седемте Магьосници

КАРО КИНГ

Артлайн Студиос
София, 2015

ozone.bg

Caro King
SEVEN SORCERERS
copyright © Caro King, 2009
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СЕДЕМТЕ МАГЬОСНИЦИ
2015 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Каро Кинг
Превод: © 2015 Надя Златкова
Редактор: Ина Тодорова
Корица: © Стефан Вълканов
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-024-1

ozone.bg

На Кевин

ozone.bg

Първа част

Този, който те открадна

ozone.bg

1

Момчето, което никога не бе съществувало

Нин никога не бе обичала срѐдите, но тази беше просто върхът. Тази сряда тя се събуди и видя, че вали като из ведро и че малкото ѝ братче е престанало да съществува.

Първото нещо, което я стресна, беше дъждът. Понеже беше забравила да затвори прозореца си предната нощ, тежките капки, отскачащи от перваза, я удряха право в лицето. Не беше най-хубавият начин да се събудиш.

Нин извика, седна в леглото и погледна гневно към прозореца. След това застана на колене и се протегна, за да се пребори с мокрото перде и заяждащото резе. Отне ѝ много време докато затвори с трясък прозореца, оставяйки бурята навън, където ѝ беше мястото.

Тя потърка мокрото си лице с ръкава на пижамата и погледна през прозореца към огромната маса сиви облаци или по-скоро към това, което можеше да види от тях през водата, стичаща се по стъклото.

– Прекрасно! – промърмори Нин. – Направо страхотно. Сигурно е сряда!

Погледна към големия лилав часовник, който показваше, че има по-малко от половин час до закуска, и се хвърли обратно в леглото.

ozone.bg

И тогава осъзна второто нещо. Тя се намръщи, забила лице във възглавницата.

Тоби би трябвало вече да е станал. Той винаги ставаше пръв, макар че отиваше на училище по-късно от Нин. Всяка сутрин тя го чуваше да става, да отива до банята и да се връща, за да си поиграе с любимата му в момента играчка.

Нин се обърна отново и погледна намръщено часовника. Нищо не се промени. Тоби трябваше да е станал, но не беше. Нин въздъхна и си припомни снощния инцидент с Чувалите в Мазето.

Тя седеше на вечерното слънце и четеше любимата си книга, когато Тоби се появи на вратата на зимната градина, както винаги хванал в ръка опърпаната си маймунка. Той постоя там известно време, след което събра кураж, влезе и застана до облегалката на стола ѝ.

– В мазето има нещо – каза той.

Нин изпъшка и насочи погледа си към него.

– Какво?

– В мазето – прошепна Тоби. – Нещо лошо.

– Думата е страшно, не лошо – тросна му се Нин. – Лошо е бебешка дума. – Нин не смяташе така, но Тоби ѝ досаждаше и затова тя си го измисли.

Тоби стоеше и я гледаше както винаги, когато искаше тя да направи нещо за него.

– Тогава кажи на мама – Нин обърна страницата на книгата си. Тъкмо беше стигнала до хубавата част, тази, в която героинята попада в друг свят.

Тоби продължи да я гледа. Той имаше руса коса и очи толкова сини, че бяха почти лилави. Нин, от друга страна, имаше обикновена кестенява коса и обикновени сини очи. Тя почувства леко раздразнение.

ozone.bg

– Виж, заета съм, разбра ли? Кажи за това на мама.

– Тя е на пазар.

Вторник беше денят на майка им за пазаруване. Нин извърти очи.

– Тогава кажи на баба. Или на дядо.

– Баба е в градината, а дядо... – той замълча за малко –...спи. – Това, което искаше да каже, беше, че го е страх от дядо.

Нин захвърли книгата на масата и стана.

– Добре! – каза ядосано тя. – Обаче дано наистина, ама НАИСТИНА да си заслужава.

Не си заслужаваше. В мазето нямаше нищо друго освен една стара маса, покрита с прашни инструменти, дядовата колекция от винени бутилки, няколко празни кофи за боя и едни големи, издути на вид чували, струпани в ъгъла.

– Е – тросна се Нин, – къде е това *лошо* нещо? – Тя усети, че започва да изпада в лошо настроение. Настроението, което баба ѝ наричаше „цупене“, а майка ѝ – „мърморене на подрастващите“. Самата Нин не разбираше защо това, че е на единадесет, ще я направи по-раздразнителна, отколкото ако беше все още на десет.

Тоби посочи към чувалите. Нин въздъхна.

– Това са чували, глупаче. Просто празни, мръсни, стари чували.

Нин си помисли, че няма особено желание да отиде в тъмния ъгъл, да разтърси чувалите и да му покаже, че са празни.

– Хайде – каза тя, – качвай се горе и ме остави на мира. – И това беше всичко.

Сега, лежейки в леглото, с леещия се по прозореца дъжд, Нин въздъхна. Може би Тоби беше сънувал кош-

ozone.bg

мари цяла нощ. Или изобщо не беше успял да заспи от страх от торбалана. Или нещо такова. Внезапно се почувства виновна заради инцидента с Чувалите в Мазето. Супер. Прекрасно.

– Трябваше да съм по-мила – изпъшка Нин на глас. – Трябваше да изхвърля ужасните чували и да обиколя мазето, за да му покажа, че е празно.

Тя стана от леглото, облече си зеления халат, който толкова мразеше, и тръгна боса по коридора. Стаята на Тоби беше в края на къщата, след килера, където пазеха всички стари неща на тате. Тя бутна вратата и влезе възможно най-тихо. И остана на място, втренчена.

Стаята беше подредена. Всъщност беше повече от подредена, беше празна.

Тя се вторачи в огромното пространство на пода, което не беше покрито с играчки и свалени вчера чорапи. Вторачи се в шкафа, върху който не стоеше гигантският му часовник панда, нито пък скицникът и моливите с Мечо Пух. Липсваха и книжките му с картинки. След това Нин погледна към леглото. Беше празно. А отгоре на всичко, изглеждаше все едно е било празно *цяла нощ*. Юрганът беше опънат и пригладен върху чаршафите без нито една гънка, а на възглавницата нямаше вдлъбнатина от главата му. Върху юргана я нямаше и покривката на Тоби с картинки на Спайдърмен.

Нин изтича през стаята, хвърли се към гардероба и го отвори рязко. Там, както очакваше, имаше дрехи. Но бяха старите сака на дядо, което не бе очаквала.

Стомахът ѝ се преобърна и тя усети как тялото ѝ изстива. Нин пое дълбоко дъх и се огледа наоколо, донякъде очаквайки да види Тоби да се подхилква в някой

ozone.bg

ъгъл. Не го видя.

Нямаше какво да направи. Нин затвори гардероба и тръгна към долния етаж.

Мразеше да ходи долу преди закуска. Обичайно не отиваше там преди майка ѝ да се е събудила и да е започнала да прави препечени филийки. Преди филийките долният етаж беше празен и тъмен, и миришеше на стара нощ. След филийките беше топло и приятно, и миришеше на... ами... на препечени филийки.

Днес, сряда (естествено), всичко беше различно. Лина още не беше станала. Нямаше и да стане в следващите двадесетина минути.

Нин постоя на горната площадка на стълбите и се загледа в тъмнината долу. Вече можеше да види, че Тоби не е в хола, защото вратата му, която беше точно пред стълбите, стоеше отворена, разкривайки още тъмнина.

Тя натисна ключа за лампата, заливайки коридора със светлина. След това се спусна надолу и зави към кухнята, като внимаваше да не гледа към мястото под стълбите.

Когато беше малка като Тоби, Нин мислеше, че под стълбите витаят НЕЩА и се крият под палтата. Изглеждаше ѝ като място, където можеше да витаят НЕЩА. Може би беше заради начина, по който сенките оставаха наоколо, дори и след като запалеха лампата. Сега тя почти никога не се замисляше за това, но тази сутрин се чувстваше изнервена и споменът се върна толкова силно, че по кожата ѝ полазиха тръпки. Нин мина бързо покрай палтата и влетя в кухнята.

В мъждивата светлина на дъждовната сутрин тя едва-едва различи очертанията на тостера и електрическата кана върху плота, както и празните лица на